

Under kristendomen:

Tone: Slons vektor hever rösten.

Kristi vitner vart ei trøytt --
Frå land til land dei fram seg brøytt
med blod om Jesu soningsblod.
Frå Jerusalem dei stemnde.
Til sist dei og Europa femnde
med kjærleiks makt og truesmod.
Dei møtte bål og brann.
Og hjarteblood der rann under ferdi.
Me veit forvisst dei vann til sist,
og opna veg for Kvite-Krist.

Dei fekk möta våre feder,
med ville liv og heidne seder,
på grufull ræe vikingferd.
Trugne dei om Kristus vitna.
Og mang ein mann kring hausen kvitna
ved domen over liv og gjerd.
Eit ljós frå Gud vart kveikt
som - om enn smått og veikt - myrkret spreidde.
Der fannst vel deim som vende heim
som kristne menn til gamle Seim.

3.

Håkon vilde kyrkja byggja.
Med krist vårt folkesamfunn tryggja,
men heidenmakti var for stor.
Kristi såd so mildt han ströydde,
men sorgtung han som heidning döydde
og fekk si grav i Seim si jord.
Men Gud i Himmelborg
Han såg kong Håkons sorg. Tåresædet
Han vokster gav, om sumt skein av :
Ei kyrkja stend ved kongens grav.

4.

Her ho mötte trengsletider
med hat og hogg og ville strider.
Med store tap og mannefall.
Stundom slövt i ro ho dormar.
So kom der atter svære stormar
og spådde, hennar tid var all.
Men gjennom storm og strid,
ho stend til denne tid. Lova Herren !
Hans nådepakt og kyrkjevakt
er sterkare enn Helheims makt !

5.

Odins velde kvarv omsider --
Men kyrkja streid med tunge tider
ifrå hans heidne, myrke verd.
No er han ein skugge, berre.
No Kristus er vår rette Herre,
som ber oss på si sterke herd.
Det gamle våpenhus
me no hev lagt i grus. Öksi, sverde
ei nokon dreg ikring med seg.
Der fredlyst er på kyrkjeveg.